

فرارسیدن تاسوعا و عاشورای حسینی، سالروز شهادت جانگداز سرور و سالار شهیدان کربلا حضرت اباعبدالله الحسین (ع) و هفتاد و دو تن از یاران باوفای ایشان، بر عموم شیعیان جهان تسلیت و تعزیت باد.

عاشورا

عاشورا را به دهمین و دهمین روز و تاسوعا به معنای نهمین است. عاشورا از ریشه عشر به معنای ده تاسوعا هم از ریشه تسع که به معنای نه است. در عبری روز دهم اولین ماه سال تشرین عاشورا گفته می‌شد که برابر است با اولین ماه سال قمری. و به همین جهت دهمین روز محرم را عاشورا گویند. اگر چه این لفظ می‌تواند بر نهمین و دهمین روز هر ماه اطلاق شود، اما فقط بر نهمین و دهمین روز محرم اطلاق شده است. در تاریخ جاهلیت عاشورا از روزهای عید رسمی و ملی بوده و در آن روزگار در چنین روزی روزه می‌گرفتند، لباس فاخر می‌پوشیدند و چراغانی و خضاب می‌کردند. در اسلام با تشریح روزه رمضان آن روزه فسخ شد.

عاشورا: روز تکریم انبیاء

گفته‌اند علت نام گذاری روز دهم به عاشورا آن است که ده نفر از پیامبران با ده کرامت در این روز مورد تکریم الهی قرار گرفتند. روز دهم محرم هم یاد آور و واقعه شهادت امام (ع) و یارانش می‌باشد. این روز از عظیم‌ترین روزهای سوگواری به حساب می‌آید. می‌توان گفت عاشورا همان دهم محرم است، چون پیامبران برای حادثه‌ای که در این روز واقع می‌شود گریسته‌اند، در فرهنگ دینی هم چنان باقی مانده است.

عاشورا: روزه یهود

از سوی دیگر روز غلبه موسی بن عمران بر فرعون است، لذا همواره یهودی‌ها روزه می‌گرفته‌اند و پیامبر وقتی مدینه مشرف شدند به ایشان خبر دادند که یهودی‌ها امروز روزه‌اند، زیرا معتقدند که روز غلبه موسی بر فرعون است. از این رو حضرت موسی فرمود به شکرانه این پیروزی روزه بگیرید، پیامبر تا شنید فرمود: "آقا احق باحیاء سنت اخی موسی". من دستور می‌دهم روز تاسوعا را هم روزه بگیرید، زیرا مقدمه و طرح پیروزی در آن روز ریخته شده است، ولی اکنون روزه گرفتن مکروه است.

در فرهنگ شیعی، به خاطر شهادت امام حسین (ع) در این روز، عظیم‌ترین روز سوگواری و ماتم به حساب می‌آید، زیرا بزرگترین فاجعه و ستم در مورد خاندان پیامبر انجام گرفته است؛ از این رو امام صادق (ع) فرمود: "وَأَمَّا يَوْمَ عَاشُورَا فَيَوْمٌ أُصِيبَ فِيهِ الْحُسَيْنُ (ع) ضَرْبًا بَيْنَ أَصْحَابِهِ وَ أَصْحَابِهِ حَوْلَهُ صَرْعَى عَرَاهُ؛ عاشورا روزی است که حسین (ع) میان یارانش کشته شد و بر زمین افتاد. یاران او نیز پیرامون او به خاک افتاده و عریان بودند".

شیعیان امام حسین (ع) در ایام محرم، به ویژه روز عاشورا عزاداری نموده و یاد و خاطره آن روز را زنده نگه داشته‌اند، از این رو این روز به نام عاشورای حسینی شهرت یافت. البته امویان بعد از شهادت امام حسین (ع) در این روز شادی می‌کردند. از این رو در زیارت عاشورا آمده است: "اللَّهُمَّ هَذَا يَوْمٌ تَبَرَّكَتْ بِهِ بَنُو أُمِّيَّةَ وَابْنِ آكَلَةِ الْاَكْبَادِ"

تاسوعا:

همچنانکه گفتیم پیامبر به عنوان مقدمه و طرح پیروزی، روز تاسوعا به روزه گرفتن سفارش نمود. ولی اکنون روزه گرفتن مکروه است. در فرهنگ شیعی، روز نهم محرم روزی است که امام حسین (ع) و یارانش در محاصره نیرهای کوفه قرار گرفتند. روزی که آب را به روی اهل بیت بستند، و عصر آن روز عمر بن سعد با دستوری که از ابن زیاد دریافت کرد، آماده جنگ با حسین (ع) شد. اما به دستور امام (ع) آن شب را مهلت خواستند، تا به عبادت و راز و نیاز پردازند.

این روز به دلیل این که بر اهل بیت سخت گذشت و شاید یکی از روزهای بسیار سخت و مصیبت بر خاندان پیامبر بود، تاسوعای حسینی نام گرفت. امام صادق (ع) فرمود: "تاسوعا روزی است که حسین (ع) و اصحاب او در کربلا محاصره شدند و سپاه شامیان بر ضد آنان گرد آمد. ابن زیاد و عمر سعد از فراهم آمدن آن همه سوار خوشحال شدند و آن روز، حسین (ع) و یارانش را ناتوان شمردند و یقین کردند دیگر برای او یآوری نخواهد آمد و عراقیان او را پشتیبانی نخواهند کرد".

در روایتی می خوانیم : حضرت موسی بن عمران ۷در مناجات خود عرضه داشت : بار خدایا! چرا امت حضرت محمد را بر دیگر امت ها برتری دادی ؟ خطاب آمد: به خاطر ده چیز. حضرت موسی عرض کرد: آن ده چیز کدام است تا به بنی اسرائیل بگویم عمل کنند؟ فرمود: نماز، زکات، روزه، حج، جهاد، جمعه، جماعت، قرآن، علم و عاشورا. حضرت موسی عرض کرد: عاشورا چیست ؟ خطاب رسید: عاشورا عبارت است از گریستن یا حالت گریه به خود گرفتن و نوحه و مرثیه خواندن در عزای سبط رسول خدا ۱۱ ای موسی ! هیچ بنده ای از بندگانم بر حسین و مظلومیت او گریه و ناله نمی کند مگر این که اهل بهشت خواهد بود. از حدیثی از حضرت رضا(ع) فهمیده می شود کار کردن تنها در روز عاشورا منع شده است، نه تاسوعا؛ وانگهی کار در روز عاشورا حرام نیست ؛ مکروه است چون خیر و برکت و یمین ندارد.

شاید علت کراهتش این باشد که وقتی امام حسین ۷با آن عظمتش برای حفظ اسلام و ناموس و شرف وانسانیت ، جان خود و فرزندان و بستگان و در یک کلمه همه چیز را در راه خدا داده و با بدن چاک چاک و عریان روی خاک تقطیدهء کربلا افتاده است ، شایسته نیست انسان در چنین روزی برای زندگی دنیوی ذخیره ای تهیه نماید، بلکه بسیار به جا است در تکایا و مساجد و مجالس عزای شرکت کرده و برای امام ۷و خاندانش گریه نموده و حالت حزن و اندوه بگیرد .

تاسوعا

سخن از قیام پیامبران، امامان و مصلحان بزرگ تاریخ بسیار است که در این میان حسین(ع) جایگاه ویژه ای دارد. او شاهد و وارث تاریخی است که در آن جنایت و بیداد و نیرنگ و فریب به نهایت رسیده است. او می بیند که اگر ساکت بماند همه چیز پایمال می شود. این است که مراسم حج را نیمه کاره می گذارد و به سوی شهادت می رود. «تا به بشریت و به تاریخ بفهماند که در حاکمیت جور، حج مفهومی ندارد. تا شعار عدالت اجتماعی و قیام مردم به قسط به اجرا در نیاید، تا استعدادهای خدایی انسان مجالی برای شکوفایی پیدا نکنند»، اسلام که خود برای نجات انسان از اسارت و بردگی است وسیله ای می شود برای توجیه استبداد و استثمار و می بینیم که در عاشورای سال ۶۱ هجری جبهه باطل نه به نام دفاع از ارزش های بی ارزش خویش که به نام دفاع از اسلام، با همه نیرو و توان خود در مقابل حسین(ع) صف آرایی کرد. و یک بار دیگر سایه های شوم ابلیس، زر و زور و تزویر آشکارا با هم، هم پیمان شدند و فرزند پاک محمد(ص)، علی(ع) و فاطمه(ع) را به عنوان کسی که از دین خارج شده است محکوم و قتل او را توجیه شرعی می کنند. حسین(ع) در صحرای نینوا مردانه می ایستد و با خون خویش نهال آزادی و رهایی انسان و اسلام را آبیاری می کند و سپاه کفر به شکرانه این پیروزی جشن می گیرد، خیمه های حسین(ع) را به آتش می کشد و زنان و فرزندانش را به اسارت می برد. برای بزرگداشت آن حماسه، مسلمانان و آزادگان در سالگرد حماسه سازان عاشورا به سوگ می نشینند.

روز تاسوعا

روز نهم ماه محرم که معروف به تاسوعا است، آخرین روزی بود که امام حسین علیه السلام و یارانش شبانگاه آن را درک کرده بودند و این روز به شب عاشورا پیوند خورد. بدین جهت در نزد مسلمانان و محبان اهل بیت علیهم السلام از اهمیت بالایی برخوردار است . مسلمانان تاریخ ساز ایران اسلامی همچون بسیاری از مسلمانان سراسر گیتی، این روز را منتسب به غیرت ا... و ساقی دشت کربلا، حضرت ابوالفضل العباس (ع) میدانند، بدان روز عاشورا گرامی داشته و به سوگواری می پردازند.

تاسوعا بزرگداشت شهادت اسوه ایثار و ادب و دلآوری و وفا و حقگزاری عباس بن علی(ع) است و با گذشت بیش از هزار و سیصد سال ، هنوز تاریخ، روشن از کرامتهای اوست و نام او با وفا و ادب و مردانگی همراه است. آن سردار فداکار با لبی تشنه و جگری سوخته، پا به فرات گذاشت، اما جوانمردی و وفایش نگذاشت که او آب بنوشد و امام و اهل بیت و کودکان تشنه کام باشند. لب تشنه از فرات بیرون آمد تا آب را به کودکان برساند. خود از آب ننوشید و فرات را تشنه لبهای خویش نهاد و برگشت و دست عطش فرات، دیگر هرگز به دامن وفای عباس نرسید. این ایثار را کجا می توان یافت و این همه فداکاری مگر در واژه میگنجد و با کلام قابل بیان است؟

دستان ابوالفضل(ع) قلم شد و این دستها برای آزادگان جهان علم گشت و عباس آموزگار بی بدیل فتوت و مردانگی در تاریخ شد. و چه به حق او را غیرت ا... العظیم نامیده اند.

روابط عمومی اداره کل هواشناسی

استان سمنان